

צה:

השואל את הפרה פרק שמיני בבא מציעא

שבעת היסת כמו פוגם כתובה ועד אחד מעיד שהיא פרועה פרק הכותב (כתובות דף פו.)^א ועוד אור"ת דרב יהודה מוקי נמי מתני' כר"ג ואיכא חדא דהודאה והכי פריך מה שטענו לא הודה לו ולומר למה ישבע שכורה מתה הוה לו לישבע ששאלה קיימת והיא אותה שמחזיר לו ולהשיב על טענתו שאומר שאלה מתה ומשני ע"י גלגול כיון דלריך לישבע על אותה שמתה שכדרכה מתה אוקמה בזנן אידך שזוהי נמי עלה בגלגול דטוב לעשות ז' שזוהי על פרה אחת יותר מעל ז' פרות^ב אבל היא דהמוכר הבית (ב"ב דף ע.) ליכא לאוקמי כגון דאיכא פרה אחת של הודאה דלוקמה דליכא הודאה ותיתי ליה שפיר:

לד מי' שס פ"ג הל' א סמנ עשן צט טו"ע ח"מ ס' שמ ספי' ד' לח ה"י שס הלכז ז טו"ע שס ספי' ח:

סמנ עשן צט טו"ע ח"מ

^[א] ויחלף

וישלחה לו ביד בנו כו' פטור. דלא קמה בשטות שאלו להחמיץ צאונסים עד שיאמר לו מפיו לטלה לו כד נטו סי' (ב"ק דף.) אמר לו השואל שלחה לי כו' ושלחה ומתה. כדרכה דבדק קודם שמיכנס לביטו, חייב. צאונסים, שמשעה שמקרה נשלחו צמחזות השאל, נמחייב בדבר פטור (ש"ע י"ג, וכן בשו"ע שמוחזריהו, וכן מקרה השואל ליד שטלה להשיב לעצלה ולא אמר המשאיל שטלה לו ביד פלוני ומתה, חייב, דלא קמה צמחזיה דמשאל^(ש"ס).

סמנ עשן צט טו"ע ח"מ

מוסף תוספות

א. דקאמר התם הדריא שבוהרי דרבנן. מוס' כ"י ע' ב. להקל על השומרים ופשיטא ליה לבעל התלמוד כשהראשון והאחרון בענין אחד. מוס' ה"ל"ש. ג. ומביטא ליה כשהם בשני ענינים. מוס' ה"ל"ש. ד. אין זו סוגיית התלמוד לומר ביעא על את"ל אחר אם לא יפרש. מוס' ה"ל"ש. ו. אחרי שירדנו לסבירא זו דאפילו את"ל שייכא במקצת אי אמרינן תרי שייכי. מוס' ה"ל"ש. ו. שייכא. מוס' ה"ל"ש. ז. פירוש אם אמר לספור כחוב לפלוני שישלח לי מעות ע"י פלוני ואח"כ חתם בדיוקני שלו ואפילו עדים חתומים עליה שהיא דיוקני שלו אינו מועיל. מוס' כ"ק קד: ד"ה אין משלחין.

חדא להד"מ כו'. הרי כפירה וחדא אין צעידן דשאלה מתה הרי הודאה: **ואמאי מה שטענו לא הודה לו.** אע"ג דאוקימנא בכופר ומודה ה"מ לר"ג מיהו מתני' לרב הונא ורב יהודה דקמתי ואמאי ישבע הרי אין כאן הודאה במקצת: **אישפצע לו איזו מיהם.** ואפי' היא שכורה יש לי עלה שבעה שכן הוא כדכריך דלית לן דרמי בר חמא דבעי כפירה והודאה צשומרים דסצינא לן כמ"ד עירוב פרישיות כתיב כלאן וכי כתיב כי הוא זהו^א אמלוג הוא דכתיב וגלגול שזוהי מן המורה היא ס' מואמרה האשה אמנ^ב כדדרשינן בטוטה (דף יט.). שאלה צבעלים. וקודם שהחזירה חזר ושכרה מיניה וזשעת שכירתו לא היה עמו צמללכתו וגננה או אצלה צימי שכירות מהו: **מי אמרי' שכירות לחודש קיימא.** ומילתא אחריתא היא ואע"ג דכי משך לה מעיקרה צבעלים היא ומו לא הדר משך לה מיחייב^ב ליה דזשעת שכירות צרשותו הוה ולא מיתסרף משכיה וקני חזירו צאמרה ועולוס קנין אחריתי היא ושלם צבעלים היא: או דלמא שכירות צאמרה משך שייכא. כל חיובי שוכר דגניבה ואצידה ישנן צשואל ולא הוסיף כלום ומחמת משכיה ראשונה צאו לו והיא צבעלים הואי ופטור: **שכרה צבעלים.** וקודם שהחזירה חזר ושאלה ממנו שלא צבעלים ומתה כדרכה וחיוז זה לא מחמת משכיה ראשונה צא עליה דהא חיוב שאלה לא שייך בשכירות מהו מי אמרי' שאלה לענין אונסין בשכירות ודאי לא שייכא וחיוז דמחמת קנין שלא צבעלים צא לו או דלמא כיון דשייכא במקצת דחיוב גניבה אצידה שעליו יש תלות צמשיכה ראשונה כמחל^א דשייכא בצולה דמי ופטור אף צאונסין: **אס"ל כיון דשייכא כו'.** איני יודע להעמידו ולא גרסי' ליה. אלא ה"ג ואס"ל לא אמרינן כיון דשייכא במקצת כו': שאלה צבעלים שכרה שלא צבעלים וחזר ושאלה שלא צבעלים. הדרא שאלה לדוכתה ואויל צמר משכיה שאלה קמיינא דהויא צבעלים: **ביתנא' ביד צנו.** המשאיל שטלה לו לשואל ציד צנו של ציד

משאיל: או ציד צנו **נצידי עצדן** לא ציד שלוחו של שואל **וומתא פטור.** אם מתה דברך פליגי בה רבה ורב חסדא דנהגול קמא (ב"ק דף קד.) רב חסדא מתוך לה להאי שלוחו דשואל דמתני' בשכירו ולקוטו שדר צייתו אבל אין עדים שהוא שלוחו דאי איכא עדים הוי שליח וחייב השואל צאונסין משמסרו לו רבה אומר אפילו עשאו שליח צעדים לאו שליח הוא להחמיצ ע"י צאונסין דה"ק ליה איניש מהימנא הוא אי ציעת לשדורי צידיה שדר: **וכן צשעה שמחזירה.** אם שלם השואל ציד צנו ועצדו או שלוחו או ציד יי עצדו ושלוחו של משאיל לא יצאה מרשותו של שואל עד שתצא ליד המשאיל ואם מתה דברך חייב אמר לו המשאיל שטלה לי או שאומר לו השואל הריני משלחה וכו' וא"ל המשאיל שלם ושלחה ומתה פטור: **גב' ביד** למא הוצרך לומר צבעיא ג' את"ל לא אמר כיון דאפי' אמר א"ש הצעיא כי היכי דצעיא ד' חזרה לאת"ל דאמר [ב] וגראה כמו שהיה כתוב בספרים צבעיא שלישית ואת"ל דאמרינן כיון דשייכא במקצת כמו ששייכא בצולה דמי וכן משמע בפ"י הקונטרס שכן היה בספרו אלא שהוא הגיה לא אמרי' ופשיטא ליה לגמרא דאי לא אמרינן^א שאלה צבעלים ושכרה ושאלה לא הדרא שאלה לדוכתה דכיון דאינה ראויה להתחבר עם השכירות שלפניה אפילו נעשה שכירות עצמו צבעלים איפסיקא לה שכירות דלא הדרא לדוכתה אע"ג שלא פסקו צעלים צאמנע אבל את"ל דאמר מיצעיא ליה אם חזרה שאלה לדוכתה דכיון דראויה להתחבר עם השכירות שלפניה אילו נעשה שכירות עצמה צבעלים השתא נמי שלא נעשה צבעלים לא הוי הפסק והדרא לדוכתה או דלמא לא הדרא כיון שהשאלה אינה יכולה להתחבר עם השכירות שלפניה וליחשז שאלה צבעלים משום דשכירות עצמה לא נעשה צבעלים אלא משום דשייכא צאשילה שלפניה ותרי שייכי לא אמרינן והוי הפסק ולא תחזור השאלה לדוכתה וכן צעיא רביעית ואין הרביעית הולכת צאת"ל לכן לא קאמר בה את"ל ואם תפשוט שלישית נפשוט גם רביעית: **ואמאי צו השואל שלח ושלחה ומתה חייב וכן בשעיה שמחזירה.** מימה דנהגול קמא (ב"ק דף קד. וסו) אמר שמואל אין משלחין מעות דיוקני אפילו עדים חתומים עליה^א ופריך אלא לשמואל מאי תקנתיה ומשני כי הא דר' אבא כו' דמהני מה שכותב התקבלתי והשתא צלא התקבלתי מהני אם יכול לכתוב שלא לי דאין צמצא לחלק בין כותב לאומר יי פלא"פ דכי היכי דמהני צאומר מהני נמי דקאמר ומאי תקנתיה האיכא תקנתא טובא שיכתבו לו העדים ויחתמו שפלוני אמר לך שתשלח ויש לומר דפשיטא שמואל תקנות צפשיטות לשמואל כמו לרבי יוחנן ואינו אומר מאי תקנתיה אלא לפי שרואה להציא מרבי אצא ולאסוקי דאפילו התקבלתי לא מהני אם מת משלח ונפלו נכסי קמי יתמי קודם שצא ליד שליח ואין תקנתא אלא בהרשאה: אמר

מסורת הש"ס

א) [ב"ק לה: וס"ג, ב) [ב"ק קד. א] לעיל פ', ד) [שמות כב, ו] [קדושין מ: ו] (במדרב ר' ה, ז) צ"ל אהייב. רש"ל, ח) צ"ל ביד בנו. רש"ש, ט) והא דקאמר לעיל דרב מחמת מוקי לה מתמי ה"ה לרב יהודה מוקי לה הכי אלא משום שצריך לן לפשר הכי הוי מחייב שבעה [נקט רי"ן] אבל היא דלמחזריה רש"ל י' ר"ת פה אל פה,

סמנ עשן צט טו"ע ח"מ

הנהרות הגר"א

[א] ג' (ומה שהיה לו לא טענו תלמי' ובי' לפי רש"י הוא מיותר אבל לפי הרמב"ם דלא קמשיב לה הילך אמי ספיר (דקדושת הגמ' ששום דדמי לחטין וצטורין ועי' רמ"ש: [ב] תוס' ד"ה ה"ג וגראה כמו כו'. כ"ז ויכ"י ה"ל"ש וטור אבל הרמב"ם ל"ג כאן ואמ"ל:

סמנ עשן צט טו"ע ח"מ

רבינו חננאל

זה אומ' שאלה וזה אומ' שכרה, ישבע השוכר שהשכירה מתה, אמאי, הוא טוענו בשאלה כי מתה וזו העומדת היא השכורה, והוא נשבע בשכרה, והלא לא טענו בשכורה, ופרקינן בשנשבע שזו שמתה כדרכה מחמת מלאכה ה' מתה, וכי השכורה מתה, והא דלא כרמי בר חמא דבעי שלש פרות. משאיל שיען איני יודע ושואל משיב איני יודע וחלוקי. אוקימנא לסומכוס דאמי ממון המוטל בספק וחלוקי.

א) לכאורה 'מחמת מלאכה' טעות סופר הוא וצ"ל שזו שמתה, כדרכה מתה.

מסורת הש"ס

(א) (לעילוי.) (ב) בכת"י,
מחיר לה, (ג קדושין
מזו, (ד ז"ק עט"ג
(ה) בדפ"ר שיפיקדנה,
(ו) צ"ל שיחזיק. רש"ל,
(ז) רש"ל, (ח) [פ"ב
דמעילה] (ט) [נ"ל צפ'
הסנהדרין] (י) (לעילוי דמג:)
(יא) [נ"ו: ד"ה אומר רבא].
(יב) [ע' תוי"ט פ"מ י"ד"ה
ממנה וכו' מה שחמה ע"ז].

הגהות הב"ח

(א) תום' ד"ה באומר וכו'
בעלים הוא לא חשיב:

גליון הש"ס

גמ' ביד עבדו חייב. עי'
ירושלמי פ"ד דמע"ש עלה
דמתני' מערימין על מ"ש:

הגהות הגר"א

[א] תוֹם' ד"ה כך. לא להתחייב כו'. ג"צ והרמב"ם מפרש אף להתחייב:

לעזי רע"י

דשטול"ט
[דישטולטי"ש]. מעברים
צרים, מקומות מחבוא.
בונדי"ר [בו"ן גרי"ד].
להיות אסיר תודה.

מוסף רש"י

השואל קוררום מחבירו
לעשרה ימים. ביקע בו
קנאו. היא חזקה להשתמש
בו ימי שאלתו ואין המשאל
יכול לחזור בו. (קדושין מז.).
כך תיקנו משיכה
בשומרים. שלא יתחייב
שומר בשמירה עד שימשוך.
(ב"ק עט.).

רבינו חננאל

[illegible]

מוסף תוספות

א. משמע שלהעמיד דברי
שמואל קא דחי ליה
אלמא שמואל פליג ארב.
תוס' הרא"ש. [ר]אלמא

יָבִיד עֲבָדוֹ חַיִּיב כַּמְהֵמָה. קָמָה לְאֵל הַשּׁוֹלָל שְׁמֹנֶה יוֹמֵי עֲבָדָה וְשׁוֹמֵלֶנָּה לֹא חַיִּיב הַשּׁוֹלָל בְּזִקְוֹתָיָהּ בְּדָרָךְ וְהָרִי לֹא יִגְאָל מִרְשָׁתָּהּ
מִשְׁאֵל דָּרַב עֲבָד כִּד עָבַד דְּמֵוִי הָרִי הָאֵל כְּלָלוֹ הָיִיכָה לֹא הָאֵל:
וְנִעְשָׂה כְּאוֹמֵר הָיִיכָה בְּמִקְלָהּ וְהָיָה סָבָא. אַחֲרֵי. הִלָּךְ מִשְׁתַּאֲחָתָה
מִחֲדָרָהּ שֶׁל עֲבָדִים בֵּין בָּלָא שׁוֹמֵר
בְּיָמֵי שְׁמֵר מִתְּחִלָּה בְּרִשְׁמוֹ שׁוֹלָל

דשענד זינען נפשיה משתלם משרות וואס
ה' עשה צומקל עד אשר יאמרה
מצימו: ושלמה לו ביד צנו. של
משאיל שלמה משאיל לשואל חייב
השואל וכגון שאמר ליה שלם לי ביד
צנו: ביד עבדו פטור. וואס אפי' איז
שלמה לי ביד ענדן: לא סימא.
בדמורה רב נעשה כאומר לו אלס
רב מוקי לה למתני' דא"ל הכישה
נפשיה ויהי תנא אחרי דשענד
במשלם מכי נפקא מחורו ומשום שצלה
עבדו ענה לא מיפטע: ולפיס מהלכו
של משאיל שחלדו של משאיל פתחה
לה"ר וחקר השואל לפנים ממנו
ופתוחה לחלדו של משאיל שאין
נכנסין ויוצאין לחלדו של שואל אלס
דער חלדו של משאיל דהתם סמכא
דנפשיה דשואל דמשיעמדו הדבעה
לפניה להטותה לגד חלדו של שואל
ומחי לה בחטורה ודאי להתם ריהטא
וההוא חלד דמשעמד שואל נפשיה.
אבל אם יהיה לרייה לצד דרך רשות
השואל לעולם אימא לא אפי' אמר
ליה הכי לא סמכא דעמיה^ע שפיקדנה
המשאיל בלא שומר ולא שענד נפשיה

מחבירי בקע בו קנא
למאי אילימא לאונס
שאיילה אלא לחזר
הדר ביה משאיל לא
הדר ביה ופליגא
יהמשאיל קרדום
מובת הנאה שבו
לכתחילה ואי לא
חבירו מותר לבקע
ולא לקנייה
אלעזר ^הה"ד א"ר אלעזר
בלקוחות כך תקנא
תניא גמי הכי
בלקוחות כך תקנו

שהוא של הקדש שמכיון שגג צו המשאיל ונתחייב דמי טובת הנאה להקדש יאחז הנייתה לחלוטין; ואי לא קנאו. במשיכה אומאי מעל המשאיל עד שיבקע צו השואל; ופליגא. נמי דרב הונא אדר' אלעזר: קרקע

לגזול אלה כל אחד דעמו להחזירו אחר בקוע ולא יאז לחלוין אלה מה
בגזירותיהם¹⁰ אלה נראה דר"י דקוספתא איירי בגזירות המסורות לכן מ
שלא נתחוו להוציא מרשות ש הוא ס' דפי' ושלם וקפיד דקפיד
שלא נתחוו להוציא מרשותו והא דמן בבהנה לין מועל אחר מ
ורכב¹¹ הם איירי בשאינם גזרים דאי בגזרים¹² אפילו קדושת
נראה לר"י לכאורה כאלו לא להקדש וקפיד מ¹³ ששאלה וי"ו ולכן
שבו אע"פ שהפסד כולו לא להקדש וקפיד זה וי"ו טועל אכן לא קורא של
למה הוציא להקדש לפרס¹⁴ לפי מובת האזה כי שכל חומץ¹⁵ שנת
הנזה שנותן לשואל ומותר לבקע עד זמן השאלה ולא יותר¹⁶
לבקע עין שמשורב צארו קודם חולין והקדש מצי שנת ממנו
שמשורב חולין בשל הקדש וי"ו של שהשאליו ומעל ששאלה יאס
לחזירו מעל לפי כל מה שהוציא מרשות הקדש וזמן לחזירו גם כן
כולו כי כולה הפסד להקדש אבל כאלו לא הפסד להקדש אלא

בך תקנו משיבה בשומרים. [א] לא להחמיצו חצוצנים ⁶ קאמר כִּי
 (דף פ"ב:) להנח לפני שומר חנם והוא הדין שומר שכר צגני
 וליכא למימר דקאי אשוכר שתקנו משיבה ולא קנו מעות דהא ש
 לענין חזרה קאמר ¹² לשוכר ושאל מיד שמשכו בהמה מרשות הבע

[illegible]

השואל את הפרה פרק שמיני בבא מציעא צט.

אמר שמואל בעבד עברי. פי' ר"ח דשמואל פליג עליה דרב
ולית הלכתא כוותיה דרב דאמר הסיסה צמקל ותבא חייב
וכן משמע דפליג והלכתא כוותיה מדבעי גמרא לקיועי לרב ודחי
ליה בדוחק^ק: דל"א קני ליה גופיה. אע"ג דצפ"ק דקדושין

(דף טז. וס) דאמרינן דעבד עבד
 גופו קנוי היינו לעינין שאין גרעונו
 מחול אס מחל בעל פה אלא בשטר:
באומר הכישה במקד ודיא תבא.
 ואמר פ' שעבדו מוליגה
 לא הוי שאלה צבעלים והא דאמרינן
 יד עבד כיד רבו היינו שגשאל הרב
 עתמו עם הפרה ושאל עבדו במקומו
 וכיון שצמקוס צבעלים (א) לא חשיב
 כהמה אלא הכא שגשאל את עבדו
 הוה ליה כשאל שמי פרות דעבדו
 כהמהו דמי:

כִּיּוֹן שִׁנְאוֹתָהּ מֵרְשׁוֹת מִשְׁאֵל נִתְחַיֵּב
שׂוֹאֵל בְּאוֹנוֹסִין.¹ לְנֹאכָרָה נִרְאָה
דְּמִיּוֹ שִׁנְאוֹתָהּ מִיֵּד לְסִימְטָא
לְדִי רַהֲ"ר דְּחֻשִׁיב חֲשֵׁכָה שְׂוֹלָא
אֲזַל יִנְאוֹתָהּ מִיֵּד לְרַהֲ"ר לֹא כִּיּוֹן
דְּמִשְׁכִּיָּה אִינוּ קוֹנֵה צְרַהֲ"ר וְהֵאָּל דְּלֹא
הוֹצֵר רַב לְפָרֶשׁ דְּשִׁיטָא הוּא לְדֹא
עֲדִיף מִמִּשְׁכִּיָּה² אִי נִמְי סָתַם חֲתוּרָה
סְמוּכִים פִּתְחִין לֹא רַהֲ"ר וְלֹא לְרַהֲ"ר
עֲזוּמוֹ לֶכֶּךָ לֹא הוֹצֵר לְפָרֶשׁ וְחִסִּית
דְּצַהֲמוֹכֵר אֵת הַסְּפִינָה (ב"צ דף ע"ד):
אֲחֵרִין רַב וְשְׂמוּאֵל דְּלִמְרִי מִרְיִיבֵיהוּ
כְּלוּ שֶׁל אֲדָם קוֹנֵה לוֹ כֻּלָּם מִקּוֹם
חוּץ מִרַהֲ"ר שֶׁמֶנֶע דַּמְדַּד וְהֵיטֵב עַל
גַּבִּי סִימְטָא לֹא קִינֵי אֲזַל דּוֹקֵק לְלוֹ
קוֹנֵה לוֹ וְהֵכָּא אֲמַר רַב דְּקוֹנֵה
בְּסִימְטָא וִי"ל דְּהָתָם מִיִּירֵי כֶּשֶׁהִיא
מִתְחִילָה מוֹמָח כְּכִלוּ קוֹדֶם קִינֵי וְלֹא
שֶׁהֵיטָה הַמוֹכֵר רַב שְׁנַעַת מִכִּרְיָה אֲזַל
הֵיטֵב עַל גַּבִּי קִינֵי שֶׁסֶּם בְּסִימְטָא לֹשֶׁם
קִינֵי קוֹנֵה וְעוֹד וִי"ל דְּהָתָם מִיִּירֵי
אִפִּי יִנְאוֹת מִיֵּד לְרַהֲ"ר דְּלַעֲנִין לְהַתְחַיֵּיב
בְּאוֹנוֹסִין קִינֵי מִשְׁכִּיָּה צְרַהֲ"ר אִף עַל
גַּבִּי דְּלֹא קִינֵי לְעִינֵין מִקָּדָם כְּמוֹ שְׂוֹאֵל
קוֹדֶם לִרְבֵּי הוּא דְּחֹמֶר לְקַמֵּן דְּקִינֵי
בְּמִשְׁכִּיָּה לְהַתְחַיֵּיב דְּאוֹנוֹסִין אִף עַל גַּבִּי
דְּלֹא קִינֵי לְחֹמֶר:

וּחְבִּירוֹ מוֹתֵר רַבָּקָה בִּזְמַתְחֶיהָ.
 תִּמְנָה דַּלְמִיָּה כְּסוּפֶסְפָּה:
 בָּקַע קִדְרוֹדִים שֶׁל הִקְדַּס בְּזֵאת חֲצִירוֹ
 וּבָקַע זֶה וּבָזָה חֲצִירוֹ וּבָקַע זֶה כּוֹלֵס
 מַעֲלֵי וְלִיכָה לִמְיָמֵר דְּלִיכִי קִדְרוֹדִים
 כְּלֵי שֶׁמֶט שְׂסוּחֲטוּיִן וְזֶה שְׁזוּי וְיֹאחַ
 בְּדֶרֶךְ שִׁתְקָנוּ מִשִּׁיבָה
 מִשִּׁיבָה בִּשְׁמוּרִים
 שִׁתְקָנוּ מִשִּׁיבָה
 יִם בִּשְׁמוּרִים וּבִשְׁמֵם
 שְׁקִרְקֵה

לחולין^א דבתנן בפרק ט' הנהנין (מעלה דף יט:) איין מועל אחד מועל
במקדשין אלא בזהמה וכלי שרת בלבד דהא קמיני סיפא נטלו ונתנו
ולתצירי וואן מעל וצירי לר' זמל וצולה נתנו לתצירי וצירי
לתצירי וואן מעלו זה ואין נראה לר"י גמרי דהתם איירי בשלל נתכוונו
מתוון לגזול^ב דהא ק"י^ג שואל שלל מדעת גזלן הו' וקסי ליה כולה
ומות של הקדש^ד דכל אחד מעל לפי^ה שנהנה ואינו יואל לחולין שהרי
נתנו לתצירי היינו לתצירי שאינו גזר ואפילו בלא בקוע מעל לפי
אלא בזהמה וכלי שרת בלבד כיצד רכב על בזהמה ובא צירי
מימי נמי כולם מעלו ובמשאל קודרום לתצירי דקדמור הכא הנה
מותר לבעק בו בתמחלה^ו ומוטע^ז לא מעל אלל של טוטה הגאה
דקש^ח נמי לא מעל אלל לפי טוטה הגאה של^ט חר קלת קש לר"י
לתצירי לא מעל יותר וע"כ נראה לו יותר שאינו יואל לחולין אלא
ובזמנו לתצירי דעלמא מעל לפי כולה^י ואין להקשות איך מותר
ר צירי במקדשין דלס דר בו השור מעל (ערכין דף כה.) בשביל
נגלת בקוע לחולין ואין מעורר בו איך הקדש כלום ודא^{יא} בתנן דבתנן
מועל לפי כל^{יב} מה שמה הגת בקוע^{יג} ו"ל דבתנן מועל כיון לפי
השפעת התרדום ע"י בקוע וטוטה הגאה דשאלה הו' טפי:

אשר שומר חנם בלא משיכה חייב בפשיעה בדאמרין פרק האומנין ונשיא
וואצידה ואי אשאל קאמר מדאורייתא נמי לא קני אלא במשיכה
וזה אינה משתלמת אלא לבסוף ועוד מאי פליגא דלמר הכא אלא
אין צעלים יכולין עוד לחזור ^ב והיינו דקאמר ופליגא דרז ^ה הוהא:

עישעה בה מלאכה [וקאמר ר"א] דחמיסין תיקנו. מוס' קין עט. ד"ה תקנו. כח. וסברא גדולה אוסין, ולענין חזרה, ברשות בעלים קיימא כ"ז שלא סמך בה השומרו דבר קהנה במקום מוס' שכל בעל המלאכה שסמיתו חזרה למעט מרעית השומרו ליה ברשות השומרו לשומרו [ומצי' ה"ר הר"ן בשבטה מה' א' משיכה קנה קר שבויו ורשאי ליה ליה בנוך החפץ וא' משיכו אצ"פ שאין לו בנוך החפץ כלום] כח. ושליש מחלוקת בדבר, ד' אמי סבר משיכה היכלך מעל, ור' אלעזר סבר תקנו משיכה מרובין, דר' רחוב נהב דאף מרובין וא' משיכה כחלום מוס' קין עט.

עין משפט
נר מצוה

ל"א א מ"י פ"ג מהל'
שאלה ופקדון הלכה
א ב סמוג עשין לב טוש"ע
ח"מ ס' שמ סעי' ו וסעי'
ח:
ל"א א מ"י פ"ג מהל'

מב ד מי' פ'ו מהל' מעילה הלכה ד:

ה' [מ"י] פ"ב מהל' שפירות
הלכה ח טו"ש"ע ח"מ ס'
שז סע"י ב' וס"י שמא סע"י
א [ה'] :

מוסף תום' (המשך)

[illegible][illegible]

מציא .ל. א' משיח למדור ערעד
ששתלי במלאכה או לא
גבי שואל-למ"ד גבי שואל-
לקדומו מחירו לא ביקע

הדר ביה וכן בפרה עד
חלק בין בין חזרה לחיוב
, אבל לענין חיוב אונסין,
פסקי הרא"ש סימן ט"ו.
בשומר שכן לענין לקבל
ונה בשומרים דבר תורה,
נה. מוס' הרא"ש נועי' צימר

תלמוד בבלי מהדורת נהרדעא החדש, באדיבות הוצאת ת. וגשל, © כל הזכויות שמורות

מסורת הש"ס

תלמוד בבלי מהדורת גהרדעא החדש. באדיבות הוצאת ח. וגשל. © כל הזכויות שמורות

